

KAIKENAS

Jean-Christophe
Grangé

KAIKENAS

Romanas

Iš prancūzų kalbos vertė Janina Brundziėnė

baltos lankos

I

BIJOTI

LIETUS.

Pats sumaučiausias birželis iš kada nors buvusių.

Jau kelios savaitės ta pati įkyrėjusi, permerkianti, ledinė pilkuma. Naktimis dar blogiau. Majoras Olivjė Pasanas spragtelėjo savo „Px4 Storm SD“ pistoleto spyna ir, pakėlęs saugiklį, pasidėjo jį ant kelių, perėmė vairą kaire ranka, o kita sugriebė savo aifoną. Jutikliniame ekrane veikė GPS programa, ir iš apačios sklindanti šviesa vampyriškai nušvietė jo veidą.

– Kur mes esam? – suuzgė Fifi. – Po velnių, kurgi mes esam?

Pasanas neatsakė. Jie važiavo lėtai, užgesintais žibintais, vos įžiūrėdami košmariško, lyg iš kokios Borcheso knygos, žiedinio labirinto šonus. Rausvai tinkuoto mūro sienų išgaubtumas ke-liagubino įvažiavimus, tarpšienius, posūkius, tačiau įsibrovėlis rodėsi stumiamas išorėn, tarsi Kinų siena, sauganti slaptingą centrą, sukūsi apie savo ašį.

Klo Sen Lazaro kvartalo labirintas Steno komunoje buvo laisva nuo mokesčių miesto zona.

– Neturime teisės čia būti, – narnėjo Fifi. – Jeigu devyniasdešimt trečio kriminalinė suuos, kad...

– Užsičiaupk.

Pasanas buvo jo prašęs apsirengti tamsiau, kad nepatrauktų dėmesio. O štai vaizdelis: faras, pasipuošęs havajietiškais marškiniais ir raudonais riedlentiniuko šortais. Olivjė nusprendė nesigilinti,

kur jis prieš tai lankėsi. Degtinė, amfetaminas, kokainas... Be abejo – visi trys...

Nepaleisdamas vairo, ant užpakalinės sėdynės sugrabiliojo neperšaunamą liemenę. Tokią pačią po švarku dėvėjo jis pats.

– Užsivilk.

– Nėra reikalo.

– Nekvailiok, sakau tau: su tokiais marškiniais atrodo kaip transvestitas iš Gėjų parado.

Fifi – tokia buvo Filipino Deliuoko pravardė – pakluso. Olivjė tyliai jį stebėjo: peroksidu nušviesinti nešukuoti plaukai, spuogų randai, auskaras lūpų kampe. Iš po atlapotos apykaklės kyščiojo kairį petį ir ranką karštligiškai ryjančio drakono žabtai. Dar ir šiandien, po trejų darbo komandoje metų, Pasanas klausė savęs, kaip toks tipas ištvėrė pusantrų metų parengimo ENSOP*, atlaikė motyvacinius pokalbius, medicininės apžiūras...

Tačiau rezultatas buvo iškalbingas: faras, galintis devynių milimetrų kalibro pistoletu pataikyti į taikinį daugiau nei iš penkiasdešimties metrų atstumo, šaudydamas tiek kaire, tiek dešine ranka, arba ištisas naktis šifruoti vargiai išskaitomus užrašus, nepraleisdamas nė eilutės. Vos trisdešimt trejų leitenantas, mažiausiai penkiskart išvengęs kulų ir nepasitraukęs, buvo geriausias porininkas, kokį jam kada nors teko turėti.

– Duok adresą.

Fifi nuplėšė lapelį nuo prietaisų skydelio.

– Sadi Karno gatvė, šimtas trisdešimt keturi.

Kaip rodė GPS, jie buvo čia pat, bet vis dar šmėžavo kiti pavadinimai: Nelsono Mandelos gatvė, Moljero skveras, Pablo Pikaso prospektas... Kas dešimt metrų saugumo kalneliai supurtydavo automobilį. Rodėsi, kad tuoj teks apsigventi.

* Nacionalinė aukštoji policijos karininkų mokykla. (Čia ir toliau – vert. past.)

Pasanas truputį užtruko spausdindamas kvartalo žemėlapi. Klo Sen Lazaras yra vienas didžiausių Senos-Sen Deni departamentu kvartalų. Apie dešimt tūkstančių gyventojų spiečiasi šiuose beveik vien S formos socialiniuose būstuose, kurie ištisine linija vingiuoja per miškingą parką. O aplink, sustingę lyg sargybiniai, rikiuojasi tiesių linijų blokai.

– Šūdas, – švilptelėjo Fifi pro dantis.

Už šimto metrų dengtame priemyje juodukai įnirtingai talžė ant žemės pargriuvusį žmogų. Pasanas pristabdė ir, perjungęs laisvąją pavarą, nuriedėjo į susibūrimo vietą. Negailastinga smūgių kruša. Auka po užpuolikų kojomis mėgino apsaugoti veidą.

Vaikiną talžė iš visų pusių ir kuo netikėčiausiais kampais. Vienas kankintojų nukirptais džinsais ir beisbolo kepuraite kojos spyriu sugrūdo jam į burną išmuštus dantis:

– Laižyk man šūdbridžius, sumautas žydpaikai! Laižyk, benkarte! – Juodukas dar giliau sugrūdo savo sportbatį tarp sumaitotų dantenu. – LAIŽYK, SKYSTABLAUZDI!

Fifi čiupo savo „CZ 85“ ir nuėmė saugiklį. Pasanas jį sustabdė.

– Nejudėk. Visus išbaidysi.

Kilo sumaištis. Tuo tarpu auka vienu šuoliu pašoko ant kojų, užbėgo laiptais ir įsmuko į pastato vidų. Juodukai griausmingai nusikvatojo, bet jo nebepersekiavo.

Pasanas įjungė pirmąją pavarą ir juos aplenkė. Fifi atsargiai grąžino saugiklį atgal. Ir vėl kalnelis. Subaru keliamas triukšmas buvo ne garsesnis už dideliame gylyje plaukiančio povandeninio laivo. Žvilgtelėjęs į aifoną, jis sumurmėjo:

– Sadi Karno gatvė... Čia...

– Kur tu matai gatvę?

Vietomis užstota statybinių tvorų, dešinėje driekėsi pagrindinė magistralė. Kvartalas buvo renovuojamas. Ne be ironijos reklamėnė lenta skelbė: „Kačių parkas“. Gilumoje tarp griuvėsių ir statybinių medžiagų stūksojo niekuo neišsiskiriantys stačiakampiai

namai. Tokio tipo pastatai priemiestyje gali būti tik mokyklos arba sandėliai.

– Šimtas dvidešimt aštuoni, šimtas trisdešimt, šimtas trisdešimt du, – pusbalsiu skaičiavo Pasanas. – Ten.

Jie sutartinai įsmeigė žvilgsnį į didžiulio pastato duris. Pasanas išjungė variklį ir išmanųjį telefoną. Buvo matyti tik juodojuančios riebaluotos balos, kurias smaigstė lietaus adatėlės.

– Ką darom? – paklausė Fifi.

– Eime.

– Tu tikras dėl to, ko tikiesi?

– Dėl nieko nesu tikras. Eime, ir viskas.

Pasigirdo moters klyksmas. Prisimerkę jie tamsoje dairėsi, iš kur jis sklinda. Artinosi neaiškūs tipai. Jie tempė paauglę, kuri kūkčiodama bandė spyriotis. Vienas jų spardė ją į nugarą, kitas kumščiaavo į sprandą. Jie pasuko prie statybininkų barako.

Fifi vėl atidarė dureles. Pasanas čiupo jį už rankos.

– Palik juos. Mes čia ne dėl to. Pagauni?

Pankas piktai žvilgtelėjo į jį.

– Tam aš ir esu faras, ane?

Olivjė dvejojo. Vėl pasigirdo riksmas.

– Po velnių... – pasidavė jis.

Sugniaužę pistoletus, jie vienu kartu iššoko iš subaru, nubėgo prisidengdami stovinčiais automobiliais ir netikėtai užgriuvo chuliganus. Pasanas, smūgiuodamas galva, pirmąjį nuskraidino į smėlio krūvą. Fifi smūgiu į kojas nušlavė antrąjį, apvertė ant pilvo ir susirado antrankius. Trečiasis pabėgo, lyg demonas pro dantis košdamas keiksmažodžius sukeistais skiemenimis.

Tą pačią sekundę mergina, drebantis šešėlis piestu styrančiais plaukais, dingo, lyg jos čia nė būti nebuvo. Farai susižvalgė. Reikalas išsisprendė greičiau nei manyta. Nebeliko aukos, agresijos, nieko. Naudodamasis dvejonės akimirka, ant žemės paguldytas tipas kalė ranka į Fifi devintąjį kalibrą ir pašoko ant kojų. Nuaidėjo

šūvis. Judantys antrankiai netrukus skimbčiojo kažkur toli. Chuliganas ištirpo naktyje.

– Šūdas! – nusišpjoė Pasanas.

Jis instinktyviai žvilgtelėjo į angarą: durys vėrėsi. Buvo galima įžiūrėti pliką makaulę, kresną siluetą, blyškiai melsvas chirurgo pirštines. Kiek kartų jis mėgino įsivaizduoti šią akimirką! Jo mintyse demaskuojamoji operacija visuomet būdavo aiški, iki milimetro tiksli.

Jis nutaikė savo keturiasdešimt penktąjį ir sukriokė:

– Nejudėt!

Žmogus sustingo. Nuo lietaus šlapias kiaušas atspindėjo pro pravertas duris šmėžuojančius liepsnos liežuvius. Viduje siautėjo ugnis. Jie pavėlavo. Tą pačią akimirką jo smegenyse kažkas spragtelėjo. Jis pasisuko ir pamatė paskutinį chuliganą, bėgantį link gyvenamojo kvartalo labirinto.

Fifi jį pasigavo taikikliu, pasirengęs nuspausti gaiduką. Pasanas privertė Fifi nuleisti ranką.

– Mums reikia ne to, ar nežinai?

Jis atsigrėžė atgal: plikis dar greičiau dūmė priešingon pusėn. Lietuje pavėjui plaikstėsi jo juodas apsiaustas. Fiasko darėsi vis akivaizdesnis. Žvilgsnis Fifi pusėn. Pastarasis, užėmęs kovinę padėtį, žvalgėsi čia į vieną, čia į kitą bėglį.

– Paleisk tą paukštelį! – sušuko Pasanas. – Gaudyk Gijarą!

Leitenantas metėsi statybų pusėn. Pasanas nubėgo link sandėlio. Įgrūdęs savo beretą į dėklą, jis sunkiai užsimovė pirštines ir pravėrė stumdomąsias duris.

Žinojo, kas jo laukia.

Bet buvo dar blogiau.

Kokio šimto kvadratinių metrų dirbtuvėse, prikimštose variklių, grandinių, įrankių, detalių, pritvirtinta prie cisternos pusantro metro aukštyje nuo grindų, kabojų jauna moteris išskėstomis rankomis ir kojomis, priištomis skirstomaisiais diržais. Tai buvo

išeivė iš Šiaurės Afrikos, apsililkusi „Adidas“ sportiniu kostiumu. Kelnės ir kelnaitės nusmuktos iki pat kulkšnių, marškinėliai pakelti.

Jos pilvas buvo perrėžtas nuo krūtinkaulio iki pat gaktos plaukų, išsivertę viduriai siekė grindis. Priešais ją liepsnojančiame klane degė vaisius. Įprastinis *modus operandi*. Kelios sekundės pavirto amžinybe. Pasanas suakmenėjo. Dusinančiuose dūmuose raudonavo kūnelis. Rodėsi, kad kūdikis žiūri į jį dūmų išgraužtomis akutėmis.

Pagaliau faras atitoko ir patraukė prie jo, laviruodamas tarp padangų, velenų ir išmetamųjų vamzdžių. Pasičiupęs grindų kilimėlį, po kelių bandymų užgesinti ugnį pridengė juo mažutėlį kūnelį. Susiradęs reguliuojamas kopėčias, vienu spustelėjimu aktyvavo mechanizmą ir pasilypėjo iki pririštosios moters. Nors žinojo, kad ji mirusi, dėl tikrumo prisilietė dviem pirštais prie jos gerklės. Tuo metu suskambo aifonas. Besirausdamas kišenėse, jis vos nenusisuko sprando, svirduliuodamas ant tų savo laktų.

Pasigirdo uždusęs Fifi balsas:

- Ką ten kvailioji?
- Sučiupai jį?
- Persekioju. Blokuoju!
- Kur esi?
- Nežinau!
- Einu.

Pasanas nušoko žemėn ir su pistoletu rankoje puolė prie durų. Bėgo pro betono maišykles, nieko negalėdamas įžiūrėti, klupinėdamas tarp sienos blokų, gipso maišų, armatūros.

Prasibrovęs keletą metrų, Fifi išsitiesė visu ūgiu. Keldamasis mėgino įžiūrėti, kas jam pakišo koją. Jo koja buvo įstrigusi po gipskartonio plokšte.

* Veikimo būdas. (Lot.)

– Aš parpuoliau, Pasanai... Parpuoliau.

Olivjė nebūtų galėjęs pasakyti, ar Fifi juokiasi, ar verkia. Jis pasilenkė norėdamas jam padėti, bet Fifi sušuko:

– Negaišk! Sugauk smirdžių!

– Kur jis?

– Siena!

Pasanas apsisuko ir už šimto metrų išvydo į tolį nusidriekusią akliną sieną. Virš jos virpėjo pašvaistė: valstybinė magistralė. Rankoje gniauždamas beretą, jis metėsi bėgti, rado šlaitą, užkopė, galop apžergė sieną ir, peršokęs į kitą pusę, šiaip taip atsistojo ant kojų.

Jam prieš akis juodavo keletas hektarų žemės. Tolumoje siuvo automobiliai. Jų žibintų šviesoje ryškėjo Patriko Gijaro siluetas. Jis kepurnėjosi tarp molingų latakų, vangiai judėdamas kelio kryptimi.

Pasanas užtaisė ginklą. Jis sunkiai gaudė orą po kevlaro liemene. Kojos klimpo į purvą, vos įstengdavo jas ištraukti.

Tačiau yrėsi pirmyn.

Gijaras jau buvo bepasiekiąs magistralę. Pasanas turėjo pasistengti, kad sučiuptų jį už kojų, besikabarojantį per aptvarą, ir nutemptų atgal nuo šlaito. Žudikas mėgino kabintis už žolės kuokštų. Pasanas sugriebė jį už apykaklės, apgrėžė ir keletą kartų trenkė pakaušiu į cementinį nutekamojo griovelio šoną.

– Prakeiktas smirdžius...

Gijaras mėgino jį nustumti. Faras dabar jį talžė pistoleto rankena, jausdamas, kaip kraujas tyška ant jo pirštų, ant veido, į akis, veikdamas nervus. Žemė vibravo, už keleto metrų virš jų pravažiuojant mašinoms.

Staiga Pasanas liovėsi. Išsprogusiomis akimis atsitiesė, įsidėjo pistoletą atgal į dėklą ir šlaitu užvilko priešininko kūną iki pat plento.

Tamsą perskrodė žibintai. Dideliu greičiu artėjo sunkvežimis.

Kojos spyriu faras nustūmė Gijarą į važiuojamąjį kelio dalį ir prispaudė kulnu. Puspriekabė jau buvo čia pat.

Jis užsimerkė.

Jis buvo Įstatymas.

Jis buvo Teisingumas.

Jis buvo Nuosprendis ir Kardas...

Sekundė prieš mašinai sutraiškant žudiko smegeninę, jis atitoko, sugriebė Gijarą ir pakėlė jį. Jie abu persirito per kelio aptvarą ir nuriedėjo šlaitu. Sunkvežimis it paklaikęs pasignalizavo šviesomis bei klaksonu ir pralėkė vos keli metrai nuo jų susipynusių kūnų.